

Blem som Ordfører fat paa det og rettede adskillig Kritik derimod og gjorde straks gældende, at naar man skulde paalægge Befolkningen den forøgede Byrde, skulde Befolkningen i alt Fald paa de lokale Omraader have en Begunstigelse; og dette Synspunkt vandt Overhaand, og det blev vedtaget ganske enstemmigt i det nedsatte Udvalg. Man gjorde gældende, at det var som en Begunstigelse for Befolkningen, eller for at der kunde gives den en lille Fordel gennem Besparelse ved Portoer for den allernærmeste Omegn, at man indførte en Udvidelse af Begrebet Lokalporto i Forhold til, hvad man tidligere havde haft. Man beregnede, at det vilde koste 100,000 Kr., men man fandt, at det var et Offer, der af Statskassen burde bringes for at give Befolkningen en Ligtelse paa dette mindre Omraade, samtidig med, at den fik en Forhøjelse paa det større Omraade. I 1905 udvidede man ved en Anordning Opfattelsen af det lokale Postdistrikt København til at omfatte Hellerup, Charlottenlund, Gentofte og Dragør Postdistrikter. Hvor vidt det var rigtigt den Gang, ved jeg ikke; jeg var ikke den Gang Medlem her, og jeg tror heller ikke, det har været for i Rigsdagen. Det kan godt være, at det var urigtigt at gøre det den Gang; jeg skal sætte det. Men det er nu en Gang gjort og har været saaledes i en 5—6 Aar, og nu at forandre det, gentager jeg, forekommer det mig ikke, at der er Grund til, naar ikke Postvæsenet lider af Mangel paa Indtægter, men i Virkeligheden til en vis Grad har Overflod paa Indtægter. Der er blevet beregnet, at det kostede Postvæsenet et Beløb af 25,000—30,000 Kr. at give Københavns Omegn den Begunstigelse, naar man ikke tog Hensyn til den Vækst, der vilde blive i Benyttelsen af Postvæsenet. Men der tilføjedes samtidig, at der fandt en meget betydelig Vækst Sted, som man ikke kunde angive i Tal, fordi der tillige fandt en Vækst i Befolkningen Sted, og det var ikke let at skelne imellem, hvad der skyldtes det ene, og hvad der skyldtes det andet. Men naar den hele Foranstaltning vilde koste mellem 25,000 og 30,000 Kr., og det er vitterligt og erkendt, at Foranstaltningen skabte betydelig større Indtægt, synes det ikke usandsynligt, at den overhovedet slet ingenting har kostet, da den blev indført. Og naar man nu vil gøre det om igen, synes jeg, at man uden nogen pekuniær Grund vil gøre et Tilbagekridt, som jeg ikke kan tro er heldigt.

Naar jeg siger dette, ser jeg af de

Forhandlinger, jeg har set lidt paa, at jeg har en absolut Forbundsfælle i den nuværende højtærede Finansminister, der netop den Gang i 1902 med stor Styrke fremhævede, at naar man vilde forhøje Postvæsenets Indtægter, skulde man ikke gaa til at forhøje det, man kaldte Folkeportoer, Porto til Breve og lignende Postsager. Navnlig gjorde han med Styrke gældende mod daværende Minister Hage, at det var galt at lade Postvæsenets Overskud vokse til at blive af finansiell Betydning; han vidste, at man havde det nogle Steder i Verden, men fandt, at det var urigtigt, og han slog fast som sin Opfattelse, at Hovedtrækkene i det System, man skulde følge, være, at Postvæsenet skulde bære sig selv, men ikke give noget større fiskalt Overskud, og man skulde ikke røre ved Folkeportoer. Det forekommer mig ikke heldigt i dette Øjeblik, som det synes uden nogen som helst pekuniær Grund, at gøre dette Tilbagekridt. Den højtærede Minister har gjort gældende, at det er Finanslovkommissionen, der har foranlediget det, ja, at Finanslovkommissionen endogsaa paa dette Omraade er gaaet saaledes i Detailler, at den har affattet Ordlyden af Bestemmelsen, som den burde lyde, og at den højtærede Minister derfor er gaaet med dertil. Jeg vil sige, at for det første er Finanslovkommissionen ikke Rigsdagen, og for det andet er den ikke den ansvarlige Regering, men det er Ministeren, der har Ansvar. Det forekommer mig ikke rigtigt, at Ministeren da vil tage det overdrevne Hensyn til Finanslovkommissionen, som sket er.

De Hovedbemærkninger, jeg vil gøre, dreje sig om de Ytringer, der ere faldne til mig i Anledning af, at jeg talte stærkt for ikke at gaa til at nedsætte Bevillingerne til Undervisningsanstalter og forskellige videnskabelige Øjemed. Paa det Omraade have ikke mindre end 4 Medlemmer af den høje Regering rettet Modbemærkninger til mig; som jeg gerne vilde have Lov til ganske kort at svare paa. Jeg begynder med den højtærede Konseilspræsident, som tog sig af det Spørgsmaal, altsaa maa jeg antage i Egenskab af Konseilspræsident. Konseilspræsidenten sagde til mig, at jeg tog alt for smaatskaarent paa Sagen, naar jeg vilde fastholde min Modstand mod Nedsættelsen af Tilskuddene til Fagskolerne. Konseilspræsidenten sagde, at det var at redde Seletøjet og Grimen, men lade Hesten staa. Disse Ytringer af den højtærede Konseilspræsident forbavse mig meget, fordi jeg ved, at Konseilspræsi-